

MÉREGTELENÍTŐ

2016.12.szám

KEDVES OLVASÓ!

Próbállak magam elé képzelni a karácsonyi készülődésben. Ehhez persze nagyon el kell vonatkoztatnom a hétköznapi teendőktől. Hisz másként készül egy nő, különösen, ha kisgyerekes anya, és másképp egy idős úr, vagy egy pap. De mégis mindnyájan készülődünk.

Kodolányi nagyon szépen ír az Ünnepről, amelyet – különösen a most következőt, a Karácsonyt – a világ annyira lejárattott.

Nem az a bajom, hogy jólét van, gazdagság – egyfelől. Mert másfelől igen nagy szegénység, mondhatni: ínség tapasztalható. És ez nem csak anyagi vonatkozásokban igaz, hanem szellemi, eszmei értékekre is érvényes.

Tudom, mindenkinek nem segíthetünk, elég az, ha egy-két rászorulóban meglátjuk az ínséget, a nélkülözést, és megajándékozunk. Hisz ha mindenki megtenné ezt, mindjárt más válna fontossá, áthangolódna az emberiség, aztán bömbölhetnék a bevásárló központokban a reklámokat!

De a jólét megragad és nem ereszt. És méricskélisz: elég, nem elég ennyi? Vagy még vegyek hozzá valamit? Ajándékra, ételre egyaránt igaz ez. És vásárolunk, vásárolunk...

Remélem, Neked nem ebben merül ki a készülődésed! Úgy szeretném látni, hogy megadod lelkednek az éltető Csendet, a magad nélkülözőinek pedig a szeretettel teli odafigyelést.

Megerősítésül hadd ajándékozzalak meg Kodolányi János ünnepről írt fennkölt gondolataival:

„Mert **az ünnep**: kiemelkedés, **fölszárnyalás** az alantásból, a térből és az időből, az életből – a létbe.

Abbahagyása minden tevékenységnek, magunkba fordulás, **megtisztulás**, szellemivé válás.

Az ünnep: a **szabadság**. Megszabadulás minden nyűgtől. S ha ebből szabadulunk, éppen az az ünnep.

Nem vígasság, zabálás, ivás, tombolás az ünnep, nem csinnadratta, nem. Hiszen, ha így volna, nem volnának komor, szomorú, de mégis felemelő ünnepek.

Az ünnep: **csend. Megállás**. Elmerülés az időtlenségben.

Hangtalan ujjongás, néma zokogás. Mosoly a könnyek között. Könny a mosolyban. Ahogy a fölkelő, a lenyugvó Nap ragyog át a felhők részén.

Az ünnep az a pillanat, mikor álomnak érezzük a valóságot.

És valóságnak azt, ami láthatatlan, megfoghatatlan.”

/Kodolányi János: Égő csipkebokor; Második könyv 27/

Pusztza Sándor: Betlehemi éj

A hold beszűrt a kunyhórepedésen,
Ezüst almot hintett szerte szépen.
A glória már fényes-messze zengett.
Elaludtak. Szendergett a Gyermekek.

Mária, édesen a bölcsőre hajolva,
József az ács, s fejénél a szalma.
Aludt a csacsi és a hű ökör,
Ez éjjel nem riadt egy kutya sem föl.

Bogrács alatt a tűz. Csuporban a tej.
A fák, bokrok, mind. És száz virág-
kehely.
Aludt a jószág. A tágas gádorok.
A mindig virrasztó csordapásztorok.

Egy kicsi bari, tán álmán bégetett,
Sóhaja gyapjak tavába vészett.
Aludt a ház. A csend. A kispatak.
Háztetőn a nád. S a házelőtti pad.
Aludt a szerszám, a szíj. Ostoron a
nyél...

A gyalogúton állva, elaludt a szél
Gyöngytollú szárnyal, mind a
madarak.
Aludt az éj is, egy nagy fa alatt...

A glória már csak szinte zümmögött,
Mint a Hold zenéje alvó fű között.

A Hűség virraszt csak, léptét hallani,
Hogy éberem legyen itt mindig valaki.

Szent-Gály Kata: Suscipe

Uram, fogadd el életemnek
szegényes, barna kenyérét!
Sokat nem érő, nem szegetlen,
de minden morzsát összeszedtem
és két kezemben itt hozom feléd.
– Uram, fogadd e lélek életét!

Uram, hajolj e bús kenyérhez!
Hangozzék csendben alkotó szavad
és tedd tiedé már egészen,
hogy mintha árnyék lenne lényem,
Te rejtsd el bennem éltető magad,
Uram, akár az ostyaszín alatt.

Móra Ferenc: Édes kicsi Jézus...

Édes kicsi Jézus, aki tapsikolva kérdeztetted az angyalfiókákat, behintették-e már gyöngymorzsával a tejutat, amelyiken az égi mezőkről letipegsz a földre, Drága kicsi Jézus, szabad-e havas fejjel és hamus szívvel elejbed borulni, és kis inged szélét megcsókolva arra kérni, várj még egy kicsinyég, mielőtt be-tündöklenéd egy éjszakára ezt a szomorú, süket és sötét földkereket?

Édes kicsi Jézus, talán te vagy az utolsó gyermek Isten teremtett világán, aki hiszel még abban, hogy születésed napja dicsőség mennyben az Istennek, és békesség földön az embernek. Tudod-e, hogy ahová készülsz, nem szelíd róna az legelgető báránnyal, hanem komor vadon, ahol az égből ledobott

sátán táborozik parazsas szemű seregével? Hol fogsz itt Betlehemre találni, édes kicsi Jézus, akit az örökkévaló szeretetnek neveznek az írások? Rongyos istálló hiszen csak találhatik még a földi tereken, de hol vennéd az embereket, akik tiszta szívvel ereszkedjenek térdre a jászol előtt, ahol a világ világossága mosolyog? Hol vannak a három királyok, akik koronájukat a maguk jószántából levegyék a fejükről és öledbe tegyék játékszernek, és hol vannak a vének és írástudók, akik álmélkodva vallják, hogy bolondság minden ő bölcsességük, és csak az az üdvözítő bölcsesség, amit a te tanulatlan csöpp szád gügyög: szeretet, irgalom, békesség, mit akartok még egyebet?

Édes kicsi Jézus, számot vetettél-e te azzal, hogy ma csak Heródes poroszlói vannak meg az evangéliumokból, ők a világ urai, a Gonoszság, a Rémítés, a Kapzsiság, a Gyűlölet, a Gőg, a Bosszú, és nincs e világon Egyiptom, ahol tőreik el ne érnének? Tudod-e te azt, hogy aki előtt leborulnak az egek minden erősségei, attól a fölparcellázott földkerekségen mindenütt útlevelet kérnének állig fegyveres marcona emberek, és mint csempészett árut koboznák el tőled a szeretetet, mert tilos beviteli cikk az ma mindenütt, ahol emberek élnek? Tudod-e, hogy téged, magadban csetlő-botló kicsi gyereket senki a karjára nem venne, meg nem etetne, föl nem ruházna, fagyos lábacsksádat leheletével senki föl nem melengetné, legföljebb kis inged, a szent legenda varrás nélkül való vászna sikkadna el kézen-közön rólad? Utcák locspocsában ha tévelyegnél, ijedt rebegésed senki meg nem hallaná, elveszne a kevesek tivornyás zajában, akiknek mindennap karácsonyuk van, és a sokak jajgatásában, akiknek könnyfolyását és vérsírását a karácsony se állítja meg. Nagy paloták márványkopogtatóin, hasadt ajtók törött kilincsein hiába zörgetnél, sehol be nem eresztenének, mert sehol sem áll a küszöbön a Jóság és Szelídség. A szívekbe hiába kukucskálnál meleg fészek után: az egyikben nyitott torkú kincsesládát látnál; a másikban szerelmi jelvények képét ringatná a sóvár vágy; ebben egy hasáb fáért, amabban egy meleg ruháért; némelyikben bitófáért; sokban a saját koporsójáért, amelyben szeretne már elbújni az élet elől; valamennyiben a mohó kívánságért, hogy legyenek ember testvérei, akiknek ő parancsoljon, akik tőle függenek, akik őelőtte leboruljanak. Csak olyan szívet nem találnál, amelyből a te gödrös, rózsás, szerető orcád integetne ki: nem tudok mást és nem akarok mást, csak szeretni.

...Édes kicsi Jézus, nem érdemel meg téged ez a mi világunk és nem biztonságos miközöttünk a te járáskelésed - mégis nyittasd ki angyalpajtásaiddal az egek aranykapuját, és lebegjetele ez nap a vigasztalan földi mezőkre. Nem miértünk, korhadó nemzedékért, amely bűnben fogant és bűnhődésben fog elrothadni. Mi vén fák vagyunk már, akikre hiába harmatoznak az égi magasok, az emberiség boldogsága a mi hasadozott kérgünkön nem fog már ki-virágzni. Mi szét fogunk repedezni és porrá morzsolódnunk a nagy viharokban, amelyek mindaddig fogják nyögetni és csikorogtatni az embererdőt, míg humuszából föl nem sarjad az új. Ezekért, a ma gyerekeiért, a holnap embereiért, a bánaterdő reménysarjaiért szállj le az idén is a földre, megsimogatni őket és a magad lelkét beléjük lelkezni, édes kicsi Jézus!

Szabó Attila: Karácsony este

A mindenség egy halvány csillaga várja,
hogy észrevegyék a dermedt föld felett.
A szobában díszektől csillog a fenyő ága,
jégvirágok nyíltak az ablakon éjszakára,
a sötétben gyertya lángja remeg.

Csend száll a szívembe, nyugalom: szeretni tanulok – másokat.
Angyalok járnak kint a havon, egy álomnak magamat átadom, miért oly ritka e pillanat?

Az ember az embernek ellensége.
S egy évben *egyszer* mégis átsuhan rajta,
talán valami égből leküldött varázslatra,
hogy szeretni kell, mert szeretet nélkül *elhal* az ember.

Régóta tudjuk. De mi nem engedi: énünk önző, tüskés karmai.
Hidegen nyílnak a késeink sebeket ejteni,
nem érezzük, ami nem nekünk fáj.
De egyetlen napon az évben, amikor karácsonyi éneket hallani, *mindenki* tudja, mi a nagy titok, s az idegen, a barát tekintetünkben mire vár.

Az ember átka a földön nem a tudás, a nyers erő, az indulat, hanem hogy *szégyell szeretni*, zavartan bámul, ha jót lehet tenni, elhátrál, ha adni kell, s nem kapni csak.
Sok a szó, sok a tett...

de miért nincs több – szeretet?
Miért épp ez a legkevesebb?

Karácsonykor született hajdan valaki.
Isteni ember, vagy emberi isten: nem fontos kérdezni.
A szenvedésnek – megváltást, a fájdalomnak – enyhítést, a rettegésnek – biztatást, a terheknek – könnyítést: ennyi volt az üzenet.

Túlvilági szózat az ólban lakóknak?

Mikor ébredünk rá, hogy a létben csak egyetlen rés vezet felfelé:
ha *jók* nem csak magunkkal vagyunk- Örök talányok, mi!
Az állatból az emberen át megint az állathoz vezet hát utunk?
Mert oda fog, – hiába halmozunk oly mohón eszméket, tárgyakat, vagyont,
mindenben a felszínt, a külsőséget ha közben bennünk üresen kong a lélek,
s átlépünk az utca kövén fekvő kolduson.

Karácsonykor mégis megremeg az emberben valami.
Felnyílnak *maguktól* énünk elrozsdált kapui.
Egymásban lessük, a szemekben keressük az igazi ajándékot.
Mi is kicsit megszületünk, gyermekszív dobog most bennünk, s egyszer, majd, talán, az év *minden* napján – karácsony lesz közöttünk

Szabolcska Mihály: Karácsony

**Egy nap meg egy este
Minden esztendőben:
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!**

**Ha nem is, ha nem is
Valami sokáig:
Karácsony estétől
Karácsony napjáig.**

**Karácsony estéjén,
Hogy a csillag támad:
Kinyitnám aranyos
Gyöngyös palotámat.**

**Minden elhagyottat
Odagyűjtögetnék,
Sápadozó árvát
Szárnyam alá vennék.**

**Ha koldus, ha bűnös:
Nagy birodalmamba'
Szerető szó nélkül
Senki sem maradna.**

**Könnyet ahol látnék:
El azt sem kerülném,
Szép selyem kendőmmel
Szépen letörülném!**

**Karácsony estéjén
Minden esztendőben:
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!**

Mit tehetünk, hogy imádságunk meghallgatásra találjon?

Hatalmas kiváltság, hogy Istent megszólíthatjuk az imádságainkban. Azzal a bizalommal jöhetünk elé, hogy amikor őt imádjuk, neki hálát adunk, hozzá intézzük kéréseinket. Ő figyel ránk. Az imádságainkra pedig válaszol -- hol igennel, hol nemmel,, hol pedig azzal, hogy további várakozásra int minket. Jézus ezt ígérte: "...ha valamit kérni fogtok tőlem az én nevemben, én teljesítem azt" (Jn 14:14).

A gyakorlatban azonban sokszor nehéz megállapítanunk, hogy kéréseinket az ő nevében intézzük-e hozzá. Ez azt jelenti, hogy az ő személyével és cselekedeteivel összhangban kérjük őt. Nincs egy bűvös varázsige (pl.: "Jézus-nevében-ámen"), amit elmondhatnánk annak érdekében, hogy az imáinkra biztosan olyan választ találjunk, amelyet remélünk. A zsidókhhoz írt levél szerzője azonban három dologra hívja fel a figyelmünket, amely alapja lehet a meghallgatott imádságainknak.

1. Istenfélelem

Ez nem az Istentől való beteges rettegést jelenti. Egyszerűen arról van szó, hogy tisztában vagyunk vele, hogy ki Isten -- a mindenható Úr, aki fölöttünk áll. Magunkat nem úgy állítjuk be, mintha egyenrangú partnerei lennénk, hanem megalázkodunk előtte. Tiszteljük őt, és egészséges félelmet érzünk azzal kapcsolatban, hogy megbánthatjuk őt vagy szégyent hozhatunk a nevére.

Minden azzal kezdődik, hogy egészségesen látjuk Istent, és annak megfelelően viszonyulunk hozzá, aki ő -- Ő a Királyunk.

2. Engedelmesség

Az Istennel való személyes kapcsolatunknak -- így az imaéletünknek is -- alapja az iránta való engedelmességünk. Istennek ez a szeretetnyelve, ebből látja meg a legjobban, hogy szeretjük őt, nem pedig a szavainkból vagy az énekeinkből. Amikor neki engedelmeskedünk, az hatással van a szívünkre és az elménkre egyaránt. Ráhangolódunk Istenre, és képesek leszünk olyan dolgokért imádkozni, melyek összhangban vannak az akaratával. Éppen ezért észrevesszük, hogy egyre több imameghallgatásunk van.

3. Lelki növekedés

Isten nem akarja, hogy a hitben kiskorúak maradjunk (vö. Ef 4). A célja az, hogy elérjük a Krisztusban való nagykorúságot. Miközben erre törekszünk, rádöbbenünk, hogy bizonyos önző kéréseink és vágyaink nincsenek összhangban Isten akaratával -- és ezért átalakul az imaéletünk. Amint egyre érettebbek vagyunk, egyre érettebbé válnak az imádságaink is.

Az imameghallgatás tekintetében nincs biztos trükk vagy recept. Van azonban egy lelki út, mely hatással van az imaéletünkre. Ha ezen az úton járunk, akkor az imádságaink összhangban lesznek Isten személyével és akaratával, és nagyobb a valószínűsége, hogy válaszokat kapunk -- természetesen Isten akarata szerint. Ezt az utat pedig az istenfélelem, az engedelmesség és a lelki növekedés kövei szegélyezik.

Tenni a jót!

Az interneten találtuk ezt a beszámolót, melyben egy nővér írja le megható munkahelyi élményét:

„Reggel 8 óra 30 perc...Betegszállítók kopogtatnak... Nyolcvanon túli nénit hoznak, messziről. Átadják.. átveszem a papírokat... kiültetik a váróba... foghíjas székek még... Félig tele a váró... a szélső székre ül... botját és jobb időket látott kis táskáját maga mellé teszi a székre, öreg, kékfoltos kezeit összekulcsolva vár...

Adatfelvétel... kérdezek melléülve kedvesen... halk, riadt hangú válaszok... nyugtatom... nem lesz baj... vérvétel és vizsgálat.. semmi más...

Kérdezem jó lesz-e így ülve, mert ma az a szerencsés nap van, hogy adhatok ágyat, pihenni amíg vár... Hálásan mosolyog.. megsimítja a kezem... köszöni de jó lesz így. Otthagynom... a kolléganőkre bízva... A betegszállítók ígérik, délre jönnek érte...

Visszamegyek a rendelőbe... visz magával a lendület... sorra váltják egymást a betegek.. az órára nézek: 11 múlt, kész a néni laborja. Érte indulok. Botjára támaszkodva nehezen áll fel, kéz a kézben lassan tipegünk a rendelőbe... mindenki minket néz, valahogy most nem esnek jól a tekintetek. Eszembe jut, vajon megkérdezte-e tőle valaki hogy nem szomjas-e, nem kell e kikísérni a WC-re?

Kísérő nélkül érkezett. Dühös vagyok magamra, én nem tettem meg... elfelejtettem... sok a feladat. Gyors vizsgálat., végig mellette állok, néha megfogom a kezét. Nem szomorú, már nem is riadt... néha mosolyog is... szép az öreg arc... kék fátyolos szemek... szép lehetett fiatal korában... Átsuhan az agyamon a gondolat: vajon szerették őt?! Vajon Ő szeretett???

Család... gyerekek... unokák...???

Nem bírom elengedni a kezét... ő is kapaszkodik... Dolgoznom kellene, most nem megy. A doktor beül helyettem, mert arra hivatkozom, hogy csak segítséggel megy neki minden. Ez nem igazán igaz, de nem tudom elengedni...

Lelet kész, receptek rendben. Halkan köszöni meg, már nyugodt. Ismét felajánlom a pihenőt, most már elfogadja, elfáradt. Bekísérem., mondja, elmenne WC-re...

Rábízom a kolléganőre, nekem vissza kell mennem, még benézek, ígérem neki.

Rendelünk tovább... 2 óra elmúlt... kolléganő szól,. még nem vitték el a betegszállítók a nénit... Úristen... villan belém... reggel óta... nem tudom evett-e?? Megnyugtat. adott neki egy kiflit és egy csokit... megitta legyek nyugodt... nem tudok az lenni... meg sem kérdeztem reggel hozott-e enivalót...

A kolléganőnek mennie kell... Várja máshol a munka... Semmi baj mondom, csak 2 ajtó... majd én figyelek rá...

Többször benyitok.... pihegve, csendben alszik..
Egy szelet kalács, ennyit tudok adni.... Kérdezem, elfogadja-e? Talán szemlesütve annyit mondott: köszönöm... pohár víz... melléteszem... nyugtatom, már nem kell sokat várni.

Kimegyek. A rendelőből hívom a betegszállítókat... Nem hagyhatom itt, ha nem jönnek időben.. Erejükön felül dolgoznak ők is. Jelzik, 10 perc és itt vannak.

Megyek, hogy szóljak neki... megdöbbenésemre összekulcsolt kezekkel ül az ágy szélén... Takaró összehajtvva... cipő a lábán... fáradt... Erején felül rendet rakott. Vagy talán így nevelte az élet...

Elrakom a kis táskába a papírjait... A kopott pénztárca és a fehér zsebkendő mellé.... Ennyi csak, ami benne van... Összeszorul a szívem... Mi mennyi felesleges kacatot cipelünk nap mint nap....

Hallom, a folyosón zörög a betegszállítók kerekese széke. Megérkeztek, mondom. „Köszönök mindent!! Az Isten áldja meg” - suttogja....

Valamiért a sírás kerülget... Nehezen állunk fel... A fiúk beültetik a székbe... „Vigyázzon magára!” – mondom. Hosszú volt ez a nap. „Sajnálom, hogy ennyit kellett várni - biztosan aggódnak már otthon...”
„Semmi baj, kedves”- szól- „Úgyse vár senki... Már senki sincs..”

Egymásra néztünk a betegszállítókkal... Az egyik valamiért hirtelen puhán megigazította a takarót a néni lábain... Talán maga sem vette észre ezt a gyengéd mozdulatot...

Elindultak... Még visszaintegetett, mint egy kisgyerek, akinek volt egy boldog napja.. Egy napja, amikor nem volt egyedül....

Becsukódik a lift ajtaja. Még hallom, ahogy mondja: „vizontlátásra”. Vajon lesz-e vizontlátás?...

Ott maradtam a pillanattal... Ami még sohasem fájt ennyire... Egy ember... Egy sors... Egy végigdolgozott élet... És akkor könnyek szöktek a szemembe!!!

Bármilyen fura, de ez megnyugtató.. Mert azt jelenti, hogy még nem égtem ki!! Még tudok érezni... És másokkal együtt érezni! És hogy megoszthattam ezt.... Végtelenül boldog vagyok...

Köszönöm, hogy elolvastad!!”

Ajándékozzunk időt!

Egy fiatal asszony üldögélt egy padon a játszótéren. Mellette egy harmincöt év körüli férfi.

- Az ott az én fiam! - mutatott az asszony büszkén egy piros pulóveres kisfiúra, aki éppen a csúszdán csúszott lefelé.

- Remek kis fickónak tűnik - mosolyodott el a férfi. - Az enyém ott ül a hintán, kék felsőben. - tette hozzá. Majd az órájára nézett és odakiáltott a gyerekeknek:

- Kisfiam, mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy indulunk?

A gyermek rögtön rimánkodni kezdett:

- Apa, csak még öt percet maradjunk, kérlek!

A férfi elmosolyodott, bólintott és a kis legény lelkesen hintázott tovább.

Eltelt a néhány perc, és a férfi felállt a padról. - Na, most már mehetünk?

A kisfiú megint rimánkodni kezdett: - Apu, csak öt perc! Csak annyit maradjunk még, kérlek!

A férfi megint mosolygott és bólintott.

- Hallja, uram, maga aztán igazán türelmes apuka! - szólalt meg a padon ülő asszony elismerően.

A férfi hosszasan maga elé nézett, aztán így válaszolt:- Tudja, a nagyobbik fiamat tavaly elgázolta egy részeg sofőr. Itt történt a közelben, néhány utcányira innen... Bár rettenetesen bánt, mégis igaz, hogy nagyon kevés időt töltöttünk együtt. Most persze bármit megadnék, hogy kaphassak csak még öt percet vele... Megfogadtam, hogy soha többé nem követem el ugyanazt a hibát. Ő most azt hiszi, hogy kapott még öt percet a hintázásra, pedig valójában én kaptam még öt percet, hogy láthassam őt, amint önfeledten és boldogan játszik. Hát ezért lát engem türelmesnek.

Ha ajándékot adsz: add a szíveddel, nehogy a kinyújtott kéz ott maradjon viszonzást várni. (Mürai Szent Miklós)

Nagy dolgokat tenni nem tudunk, csak kicsiket, nagy szeretettel. (Teréz anya)

Először magadban kell létrehozni a változást, amit a világtól követelsz. (Gandhi)

Boldogok, akik meghallják, mi a hibájuk és jóvátehetik. (Shakespeare)

A könyvben nem az az érték, ami le van írva, hanem amit kiolvasunk belőle. (Kosztolányi Dezső)

Beck Tamás: Kilátás

Egy ablakon kinézel, és a szürke ég
néhány darabja most merengni késztet:
"Mit elkezdted rosszul, fejezd be még
jól; ezt a szinte pillanatnyi évet,

mely múlni készül épp!" Ablakkeret
vagy képkeret feszíti ki e vásznat,
melyre ráfestették a főteret?
Nyüzsgést, tolongást, sokadalmat láthatsz,

és innen mégis minden mozdulatlan;
azt érzed most már, úgyis egyremegy,
hogyan teszel, s mit nem, mert rég lerakta

Bellini az ecsetjét, és ha újra
fölvinné... Eitelnek évezredek,
eged míg átpingálja majd azúrra!

Ratkó József: Egy ágyon, egy kenyéren

Egy ágyon, egy kenyéren,
szemünkbe hulló fényben,
tétovázó sötétben,
szerelem fenyesében,

egy földön, egy hazában,
égve egyforma lázban,
hidegben, nyári lángban
egyforma szó a szánkban,

torkot fájdtató perben
tanúként egymás ellen,
homlokod melegében,
homlokom melegében,

zárva eleven kőbe,
lélekből összenőve,
gyönyörű csecsemőnkre,
ráhajlunk az időre.

Elmaradt a cirkuszi előadás

Egyszer, még kamasz koromban, apámmal cirkuszjegyért álltunk sorba. Végül már csak egyetlen család volt köztünk és a pénztáráblak között. Az a család mély benyomást tett rám. Nyolc gyerek szorongott a sorban, egyik sem látszott többnek tizenkét évesnél. Lerítt róluk, hogy nem dúskálnak. A ruhájuk olcsó, de tiszta. Jól nevelten vártak a sorokra, kettesével kézen fogva álltak a szüleik mögött. Izgatottan suttogtak a bohócokról, elefántok és más, aznap este műsorra kerülő látványosságokról. Érezhetően soha nem jártak még cirkuszban. Ez az este fiatal életük fénypontjának ígérkezett.

Az apa meg az anya vezette a kis csapatot, keblük dagadt a büszkeségtől. Az asszony fogta a férje kezét, felnézve rá, mintha azt mondaná: „Te vagy az én ezüstpáncélos lovagom”. A férfi mosolyogva sütkérezett a dicsfényben, a tekintete visszatükrözte felesége néma lelkesedését.

A pénztárosnő megkérdezte, hány jegyet kérnek.

- Nyolc gyerek-, és két felnőttjegyet legyen szíves – mondta az apa -, hogy elvihessem cirkuszba az egész családomat.

A jegyár hallatán az asszony eleresztette férje kezét, lehorgasztotta a fejét, a férfi ajka remegni kezdett.

- Mennyit mondott? – hajolt kissé közelebb. A pénztárosnő megismételte az összeget. Nem volt náluk annyi pénz. Hogyan közölhette volna az apa nyolc csemetéjével, hogy nincs elég pénze a cirkuszra?

A körülmények láttán apám a zsebébe nyúlt, előhúzott egy húszdollárost, és leejtette a földre. (Tudni kell, hogy semmiféle értelemben nem számítottunk tehetősnek!) Lehajolt, felvette a bankjegyet és megkocogtatta a férfi vállát.

- Elnézést uram, ez a zsebéből esett ki.

A férfi pontosan tudta, mi történt. Eszébe se jutott volna kérni, az önkéntes segítséget mégis elfogadta kétségbeejtően szorult helyzetében. Mélyen az apám szemébe nézett, majd két kezébe fogta apám jobbját, megmarkolta a húszast, s egy könnycsepp gördült le arcán:

- Köszönöm, kedves uram. Ez rengeteget jelent nekünk.

Mi visszaballagtunk az autónkhoz, és hazahajtottunk. Aznap este számunkra elmaradt a cirkusz, mégsem éreztük úgy, hogy lemaradtunk volna valamiről.

Jótét helyébe jót...(hasonló mai történet facebookos kivitelben):

Ma bementem este a helyi nagy közértbe valami vacsinak valót venni. A sorban én következtem, mögöttem egy melegítő, de tehetős pasi volt, aki folyamatosan szenvedett, hogy sorba kell állni, csak egy energiatálcáért jött be. Gondoltam, jó fej leszek, mondtam, menjen elé, én ráérek, ez a 2-3 perc nem számít.

Amikor végzett, elindult, majd visszalépett és így szólt: "Bocsi, de ez olyan jól esett, sz. napom van, megengeded, hogy kifizessem, amit vásároltál?!"

ÉN: "Köszönöm, de nem szükséges, így is értékelem a gesztust, (és ekkor láttam a sorban utánam levő nénit, aki számolgatta a kezében az aprópénzét, amije volt). DE ha megtennéd, hogy a hölgynek kifizeted, úgy jobbat cselekedhetnél."

Ő (elmosolyodott - kicsit csibészesen is): "Hehe... megyek még egy kört."
Mire végeztem a kasszánál, hozott krumplit a néninek, kolbászt, lisztet, meg pár apróságot, igazából jobban nem néztem meg. "Jó volt az ötlet, legyen szerencséd az életben" - mondta, én is hasonló jót kívántam és hazajöttem.

Nem tudom, minek írom ezt le, de tudjátok mit? Néha engedjétek előre az Armani joggingos ideges kopasz embereket a sorban, még jó is kisülhet belőle!

Nem mese ez, hanem valóság...

Hadd meséljek az egyházközségünk Karitás csoportjáról! Kb.20 középkorú ill. idős hölgy, és 2 férfi alkotja ezt a csapatot. Ha most másról nem beszélek is, az idei adventi munkájukat feltétlenül szeretném elmondani.

3 napon át az Élelmiszerbank szervezésében, a Tesco Expressz üzletben élelmiszer adományokat gyűjtöttek. Azaz kedvesen megkérték a vásárlókat, hogy ha tehetik, egy-két olyan tartós élelmiszert is tegyenek a kosarukba, amit a rászorulóknak szánnak.

Ezekből azután újabb rohamban csomagokat készítettek, majd harmadik nekifutásban értesítették a rászoruló családokat, egyéneket és két időpontban kiosztották a gyűjtött élelmiszert, így sok örömet okozva.

Arról már nem is beszélek, hogy közben átköltöztették a ruha raktárukat az általuk előre kitakarított, önkormányzattól kapott nagyobb épületbe és folyamatos szolgálattal állnak az érdeklődők, rászorulók rendelkezésére, akiknek ruhára vagy bútorra lenne szükségük.

Most pedig készülnek az idős emberek karácsonyi ünnepségére: rengeteg süteménnyel, édességgel, üdítővel és kis műsorral kedveskednek a magányos embereknek.

Ennyi időt és energiát áldoztak csak ezekben a hetekben a nehéz helyzetben élő, szeretetre szoruló családokra, idősekre.

Hála és köszönet érte! Isten fizesse meg Nekik!

Éljen a Csodacsapat!

Rakovszky Zsuzsa: December

Birtokba venni miért kívánjam
e meddő és sötét időt? E nyirkos és
villanyfények között imbolygó délutánban
kinek érzékei ne sejténék meg az év
legmélyebb pontját – a várakozás idejét,
az átmenetét? A közt vagy átjárót két ismeretlen
tér közt... A vonulást a kiszáradt medren át.
Az üzletek fölött, fenyőgallyak közé fűzötten
mezítelen villanyégők világolnak a ködben,
melynek sem centrumát, sem szilárd
partját nem érezni. Érzékeim is alacsony lángra csavartan
égnek. Miért akarjam
lángba borítani e homályos téli órát,
az alkonyét? E szétfolyó időt, amely sem
vágycát a szívnek, sem örömet az elmének, sem elragadtatását
a léleknek nem ismeri? Szélbe vetetten
az ellenállás nélküli közegben
elúsznak tetteim. A hídon, a fekete víz felett,
ritkítva a ködöt, a sárga kandeláberek
lobbantják föl a szél testét. Ki mint folyóba fog
lépni a mi időnkbe, majd a sötéten
áradó, vízszagú szélben
érez először önmagára.
Most nincs tárgya még a vágnak. Várakozz...

Nagy László: Ó, csodálatos jégvirág

Ó, csodálatos jégvirág,
táncolva megdermedt leány,
fátyolos, csipke-kombinés,
napvilágomnak ablakán.

Csillag-kripta a két szeme,
kialudtak a csillagok,
lángudvarukba éjjelre
meghíva nem ballaghatok.

Ó, csodálatos jégvirág,
mi lesz így velem s teveled?
Ha rádlehelek: tovatűnsz,
ha megbűvölsz: megdermedek.

A civilizáció 8 életfázisa

Alexander Tyler skót filozófus a civilizációk felemelkedésének és hanyatlásának szakaszait írja le. Hol tartunk, merre tovább? Tyler gondolatmenete megvilágítja és történelmi távlatba helyezi napjaink eseményeit. Íme a nyolc fázis:

1. A megpróbáltatásoktól a lelki érlelődésig

A nagy civilizációk a szenvedések olvasztótégelyében formálódnak. A zsidóság négyszáz évig élt egyiptomi szolgaságban. Az egyház háromszáz éves keresztényüldözésből nőtt ki.

A nyugati kereszténység felemelkedését a hanyatló római birodalom és a barbár népvándorlás zűrzavaros időszaka előzte meg. A megpróbáltatások és az igazságtalanságok megérlelik a lelket. A szenvedés bölcsességre, fegyelmezettségre nevel és igazságos megoldások keresésére indít.

2. A lelki érlelődéstől a bátorságig

A szenvedés olvasztótégelyében megacélozódott lelkekben megszületik a bátorság és a készség komoly áldozatok vállalására. Nagy formátumú vezetők lépnek fel, akik bátorságra és áldozatvállalásra – akár életük feláldozására – szólítják az embereket, hogy jobb, igazságosabb világot teremtsenek a jövő nemzedékek számára. Akinek alig van valamije, annak alig van vesztenivalója. Az ilyen ember könnyebben tud olyan ügyért élni, ami fontosabb önmagánál és saját kényelménél. Küzdelem kezdődik, amelyhez nélkülözhetetlen a bátorság, a lelki fegyelmezettség és a többi erény.

3. A bátorságtól a szabadságig

A bátorság győzelmet arat az ellenség fölött. Kivívja a szabadságot, megteremti az igazságosságot. Civilizáció születik, amely a legmagasztosabb eszményekben gyökerezik. Sokan élnek még azok közül, akik élen jártak a harcban, s akik már nem, azok emléke is eleven. A szabadságot megszerző erényeket és a hősiességet még nagyra becsülik. Még közösek az eszmények, amelyekért a megpróbáltatás éveiben küzdöttek.

4. A szabadságtól a bőségig

A szabadságból nagyobb jólét fakad, mert a civilizáció még mindig az áldozatvállalás és a kemény munka erényei alapján működik. Ekkor azonban megjelenik az első veszedelem: a bőség. Amiben dúskál az ember, az rátelepszik, és önálló életet kezd élni. Jézus azt mondta, az ember élete nem a vagyon. De próbáljuk csak egy olyan kultúrában hangoztatni ezt, amely éppen ízlelni kezdi a bőséget! Az ilyen kultúra a korábbi áldozatok füstjéből él; tagjai egyre kevésbé hajlandók áldozatot hozni. Az eszmények jelentősége elhalványul, a bőség elnehezíti a lelkeket. Az áldozatok, a fegyelmezettség és az erények mind idegenebbé válnak a társadalom lelkiismeretétől; inkább gyümölcseik élvezete kerül a középpontba.

5. A bőségtől az önelégültségig

Az önelégült egyre kevésbé törődik a baljós folyamatokkal, amelyek aláássák egészségét és jólétét. Minden szépnek és jónak tűnik, tehát bizonyára az is. Csakhogy a valóságban megrendültek az alapok, megcsappantak a források, repedezik az infrastruktúra. Az erények, az önfegyelem, az eszmények még inkább elhomályosulnak. Akik megkongatják a vészharangot, azokat félelemkeltéssel, vaskalapossággal, szélsőséges ítélkezéssel vádolja az önelégült többség.

6. Az önelégültségtől az érdektelenségig

Az önelégült társadalom immár tudomást sem hajlandó venni a zavaró folyamatokról. Teljes érdektelenség uralkodik. Az emberek nemigen foglalkoznak az előző nemzedékek áldozataival, egyre kevésbé gondolnak arra, hogy munkájukkal hozzá kell járulniuk a közösség javához. A „civilizációs”, polgári szemléletet növekvő egyénközpontúság váltja fel. Hol van már a másokért vállalt munka és áldozat! Mind többen élnek korábbi áldozatok tetemein. Igénybe vesznek szolgáltatásokat, de hacsak tehetik, nem fizetnek értük. Elenyészőben a kemény munka, az önfegyelem.

7. Az érdektelenségtől a függésig

Egyre kevesebb emberben vannak meg a közösségért végzett munkához szükséges erények és lelkesedés. A hajdani szenvedések és az áldozatok, amelyek felépítették a kultúrát, immár távoli emlékek. A fegyelmezettség, a munka „túl nehéz”. A közgondolkodás a rászorultság, a függés felé billen. Bármilyen szenvedés elviselhetetlennek tűnik. A megoldást azonban nem az erényben látják. A civilizáció, amely hosszú évek óta mások áldozataiból él, ragaszkodik hozzá, hogy „mások” oldják meg a bajait. Ez viszont erősíti a függést, hiszen a megoldást nem az emberi erény és a helyi, családi áldozatvállalás jelenti, hanem a központi intézkedések.

8. A függéstől a megpróbáltatásokig

A függés erősödésével együtt erősödik a központosított hatalom. A függőségben élő ember egyre alkalmatlanabb és reményvesztettebb. Megmentőjét az erős, központosított hatalomban látja. Az ilyen hatalom azonban korrumpál és egyre jobban beavatkozik az emberek életébe. Növekszik az igazságtalanság. Ám a függőségben élők nem ismernek más megoldást. Mire idáig jutnak, addigra a család és az emberi erények (a civilizáció alapjai) helyét gyakorlatilag átveszi a központi hatalom, amely egyre zsarnokibb és mohóbb. A civilizáció elpusztul, mert a függőségben élő emberekben nincsenek meg a küzdéshez szükséges erények. Vagy pedig megjelenik egy erősebb népcsoport, amely megszállással vagy betelepüléssel elsöpri a dekadens civilizáció utolsó nyomait is, és meghonosítja saját kultúráját. Akárhogyan is, de a társadalom visszakerül a szenvedés olvasztótégelyébe, míg csak a megpróbáltatások és a küzdelmek meg nem termik újra a bölcsességet, az erényt és a bátorságot, amellyel elkezdődhet, poraiból feléledve, egy új civilizáció.

A történelem civilizációk felemelkedésének és hanyatlásának sorozata. Öröknek hitt, rettegett, majd semmivé foszlott hatalmasságoké, az ókori birodalmaktól az oszmán birodalmon át a Szovjetunióig. Az ezeresztendős nyugati kultúra, amelybe születünk, hatalmas civilizációt, fejlődést, művészetet teremtett. Fájó szívvel olvassuk az idők jeleit, melyek mindinkább arra mutatnak, hogy ez a korszak is leáldozóban van.

Mi az, ami maradandó, ami átmenthető? A kereszténység igaz tanítása, a hiteles evangéliumi értékek. A szent életpéldák. Ha kell, a vértanúság magvetése. Az erények. Ezek teremnek új életet. Ezeket érdemes munkálnunk magunkban és környezetünkben. Derűs szívvel, mert az évszázadok és a civilizációk jó helyen vannak a történelem Urának kezében.

(Charles Pope írása nyomán)

Füle Lajos: Teremtél-e

Azért vagy itt, hogy hivatásod töltsd be.
Isten sokáig vár a jó gyümölcsre.
Míg napjaid a semmibe peregnek,
hány gondja, kínja vár az embereknek,
hány könny, kiáltás, fájdalom a testben!
Maradt-e szív, kéz miattad üresen?
Van-e magány, mi ellenedre szólhat?
Teremtél-e az Örökkévalónak?

Kell-e az Ige akkor is, ha vádol?
Tanultál-e a meddő fügefától,
vagy ürességed látszatokkal földted?
A „Még egy év” is lassan már mögötted,
maholnap véget ér a földi élet...
Felmérted-e, hogy mennyi év mivé lett,
s mi lesz, ha ez már az utolsó hónap?
Teremtél-e az Örökkévalónak?

Pilinszky János: Az újév küszöbén

A számadás és a tervezés napjai egybeesnek az óév végén és az újesztendő küszöbén. Mert bár együtt forgunk a kozmikus idővel, szívünk és szellemünk túlcsap a napóra mutatóján. Számadásunkkal és reményeinkkel szabadon közlekedünk abban, ami elmúlt és abban, ami el se érkezett még.

Törékenyebbek vagyunk az anyaföldnél, mégis bizonyos értelemben függetlenebbek nála. A Föld minden évben meghal, szemünk láttára hóba-fagyba dermed pályája törvényei szerint. Persze mi is meghalunk egyszer, s akkor valóban meghalunk, de a mi végérvényes halálunk – hitünk szerint – egy valódi öröklétbe fordul át. Innét, hogy bár törékenyebbek vagyunk a fölénk feszülő égboltnál, e törékenységünkben is – reményeinkkel és számvetéseinkkel – fölébe növünk az égi mechanizmusnak, földünk és csillagaink örökös jelenének.

Épp abban, hogy mulandóságunkat érzékeljük is, fészkel meghívottságunk reménysége. Hogy szenvedésünk mélyebb a kövek és a föld szenvedésénél, szintén ettől van. Arcunkban az öröklét fényétől szomorúbbak a ráncok minden más teremtményénél, ahogy tőle sugárzóbb örömünk is.

A föld haldoklása rólunk szól és nem rólunk egyszerre. A mi életmódunkhoz viszonyítva a tél csak viszonylagos halál, de a tavasz is csak átmeneti föltámadás. Mi valójában kívül állunk a „puszta időn”; együtt úszunk vele, de mégse egészen. Míg a mindenség a szakadatlan mulandóság jegyében él – mi halandók és halhatatlanok vagyunk.

E valódi és feloldhatatlan feszültségből született egész kultúránk és minden imádságunk. Abból, hogy itt vagyunk, s mégse vagyunk egészen itthon a földön.

Az esztendő küszöbén ezt a tényt számadásainkban és reményeinkben se szabad elfelednünk. Különben alapjaiban tévedünk. Adjuk meg hát az időnek, ami az időé, s az örökkévalónak a maga halhatatlan részét. (*Új Ember*, 1973. 12. 30.)

Vecsey Kiss Mária: Innen, s túl

Meghallod-e már azt a hangot:
évre az év hogyan fordul;
ahogy lebeg a nagy vízen át
fényre az árny mint csikordul?
Tudod-e már, milyen a zajban
a csönd sóhaját hallani?
Tudsz-e már magadból valamit
magadnak is megvallani?
Érzed-e már az alkony szagát
elomolva a rét fölött?

Egy madár szárnya-suhogását
– az imént még itt röpködött?
Bíborkárpit az éjszakában
meglátod-e merről hasad?
Ha Isten lenéz a nagy égből,
megsejted-e benne magad?
Féled-e még, ha zörög a zár,
ha a kilincs megcsikordul,
s lebegve száll a nagy vízen át
árnyba a fény, ahogy fordul?

Aranyosi Ervin: Az új esztendőre...

**Elballag az Óév,
egy új jön helyébe.
Mit kívánjak neked
egy új évbe lépve?**

**Légy az, aki voltál,
csak kezdj másképp látni,
kezd el a világot
szeretni, csodálni!**

**Feledd félelmeid,
koncentrálj a jóra!
Tartalmasan teljen
mától minden óra.**

**Legyen a mosolyod
büszkén hordott ékszer,
örömed és hálád
fejezd ki elégszer!**

**Szíved bocsásson meg
annak, aki bántott,
félelmeid vedd le,
mint egy rossz kabátot!**

**Akard, hogy világot
végre szebbé váljon,
siker, és szerencse,
gyakran rád találjon!**

**Akard, hogy változzunk,
legyen jobb az ember!
Gondolj a világra
értőn, szeretettel!**

**Hagyd, hogy vezessenek
csodaváró álmok,
az új esztendőre
minden jót kívánok.**

V I C C O L D A L

Első nap egy berlini általános iskolában, a nyári szünet után. A tanár névsorolvasást tart: – Mustafa El Ekh Zeri?

– Jelen.

– Kadir Sel Ohlmi?

– Jelen.

– Mohammed End Ahrha?

– Jelen.

– Mi Cha Elma ler?

Csend a teremben...

– Mi Cha Elma ler?

Senki sem jelentkezik...

– Utoljára: Mi Cha Elma ler?

Erre feláll egy fiú a hátsó sorból, és így szól:

– Valószínűleg én vagyok, de az én nevemet úgy kell kimondani, hogy MICHAEL MAIER!

Egy dél-afrikai néger siránkozik a fehér szomszédjának:

Mikor megszületek, fekete vagyok.

Mikor lesülök a napon, fekete vagyok.

Mikor fázom: fekete vagyok.

Mikor meghalok: fekete vagyok. DE TE!!!

Mikor megszületsz, rózsaszín vagy.

Mikor lesülsz a napon, piros vagy.

Mikor fázol, kék vagy.

Mikor meghalsz, lila vagy.

És még van bátorságod engem színes bőrűnek nevezni?

Régen még a kórházban megmondták valakiről, hogy fiú-e, vagy lány.

Manapság meg kell várni, amíg felnő, és majd eldönti, mi szeretne lenni.

Ahhoz, hogy boldogok legyünk egy férfival, sok megértés és kevéske szeretet kell. Ahhoz, hogy boldogok legyünk egy nővel, sok szeretet kell és az, hogy ne is próbáljuk megérteni őt.

Két idős asszony élénk beszélgetésbe merülve lépett be a liftbe. Egyikük hangosan mondja:

- Én egész életemben arról ábrándoztam, hogy de jó lenne egyszerre két férfival...

Hirtelen nagy csend lett, mindenki a nő felé nézett. Ő meg így folytatta:

- Az egyik megfőzne, a másik meg kitakarítana.

-Azért hajtunk, hogy öregségünkre legyen miből visszaállítani az egészségünket, ami ebbe ment tönkre.

Mindegy, hogy mekkora embernek érzed magad, és hogy mit értél el, a temetési meneted hosszát úgyis az időjárás határozza meg!

Póru! járt örökös meséli: - Apám annyira hisz a reinkarnációban, hogy a végrendeletében mindent saját magára hagyott.

Két régi barát összefut az utcán. Egyikőjük nagyon rossz bőrben van, sápadt, beesett az arca, és szomorú a tekintete.

- Mi van veled, barátom? Úgy nézel ki, mint aki az egész világ terhét hordja a hátán! - mondja egyikük..

- Jaj, ne is kérdezd! Úgy kezdődött, hogy 3 hete meghalt a bácsikám, és rám hagyott százezer dollárt.

- Szomorúan hallom a hírt. De akkor most legalább gazdag vagy, haver!

- Várj, még nem fejeztem be. Két hete elhunyt egy unokabátyám, akit szinte nem is ismertem, és kiderült, hogy örököltem tőle százhuszszezret.

- Akkor igazán nincs okod panaszra!

- Ez még mind semmi. A múlt héten meg a nagyapám halt meg, és örököltem tőle is még majdnem ötszázszezret.

- Hihetetlen, de most már igazán nem értem, hogy akkor mi a problémád?

- Hát, ezen a héten meg semmi...

Szülinapomra kaptam egy légpárásítót és egy párátlanítót. Ugyanabba a szobába tettem őket, rendezzék le egymás között.

A kaszárnyában csörög a telefon. A kiskatona felveszi, közben mogorván mondja: - Melyik barom telefonál már megint?

- Tudja maga, kivel beszél? - kérdezi a telefonban lévő hang.

- Nem. Kivel? - kérdez vissza a kiskatona.

- Kovács ezredessel.

- Kovács ezredes, és maga tudja, kivel beszél?

- Nem.

- Akkor mázlim van!

- Nem keresett senki, amíg vadászni voltam, drágám?!

- Csak annak a barátodnak a felesége, akivel vadászni voltál!

- És mit akart?

- Azt, hogy szegény férjét tegnapelőtt elütötte egy autó...!

A csatár sorozatban hagyja ki a jobbnál jobb helyzeteket. Amikor már ötöd-ször lő az üres kapu fölé három méterről, szomorúan fordul játékosársához:

- Úgy látszik, ma nincs szerencsém!

- Dehogy nincs barátom, ez a mi kapunk!

HUMORÁRADAT

20 évvel ezelőtt arra vágytam, hogy keressek 60 000 forintot havonta és legyen egy 1986-os évjáratú Golfom. Mára mindez teljesült.

A fene se érti ezeket a nyugdíjasokat. Mindig panaszkodnak, hogy milyen nehéz az élet. Közben meg egyre jobb erőben vannak. Pár éve, amikor be-mentek a boltba 1000 forintért vásárolni, alig bírták el a cekkert, most meg fél kézzel hazaviszik.

Csak tudnám, melyik bunkó találta ki, hogy a „selypítek” ige S betűvel, a „raccsolok” pedig R betűvel kezdődjön!

Mit is hazudjak, hogy higgyél nekem?

Ha két betörő beugrik egy medencébe, az bűnözési hullámot indít el?

Ahhoz, hogy megházasodj, elég néhány szót motyognod a templomban. Ahhoz, hogy elválj, elég ugyanezt tenned álmodban.

Az alkohol nem oldja meg a problémákat - bár a tej sem.

Egy gödör ásását leszámítva kevés dolog van, amit rögtön legfelül lehet kezdeni.

Minden hazugság a levegővételnél kezdődik.

Ha többféle dolog is elromolhat, biztos, hogy az romlik el közülük, amelyik a legnagyobb kárt okozza.

Az önbizalom az a nyugodt, magabiztos érzés, ami pofára esés előtt eltölti az embert.

Fiatal az, akinek fogalma sincs róla, hogy „a régi szép idők” az most van.

Az angol ülve gondolkodik, a francia állva, az amerikai járkálva, a magyar utána.

A róka és a holló meséje arról szól, hogy a húsevő róka és a rovarevő holló veszekednek egy tejterméken, amit mind a ketten utálnak.

HUMOR /még mindig/

Egy akkurátus és meglehetősen csúnya nő sárgadinnyét vásárol. Vagy harmincat megnyomkodott, megszagolgatott, mire a zöldséges rászólt: Legközelebb a férjét küldje el vásárolni, ő nem válogató!

- Miből gondolja?
- Ha az lenne, nem vette volna feleségül.

"Kedves Szerkesztőség! A férjem három hete azzal ment el otthonról, hogy leszalad egy kis ecetért, amit a fejes salátára akartunk önteni, és azóta nem tért vissza. Mit tegyek?"

A gasztronómiai rovat vezetőjének válasza:

- Csepegtessen citromlevet a salátára."

Kreatív szakács:

Aztán mit csinál ebből a szép darab marhahúsból főszakács úr, kérdezi a kukta?

- Hát fiam, lesz belőle szarvaspörkölt, vaddisznósült, őzfilé, zerge tokány és vagdalt libamell.

- Pincér, mi ez? Szarvas sült vagy őz sült?
- Uram, ha nem tudja megkülönböztetni, úgyis mindegy.

A vendég ránéz az abroszra, és felháborodottan mondja:

- Pincér, ezen az asztalon rajta van az egész étlap.

A pincér nem jön zavarba, hanem megkérdi:

- No, és tetszett már valamit választani róla.

A vendég magához inti a pincért, és az étlapra mutat:

- Hozzon nekem egy ropogós malacsültet, de sovány legyen, vékony rásütött szalonnával a tetején. És ne legyen túl sült, de véres se... És ne legyen puha... De ne legyen kemény se, csak ropogós...
- És a vércsoportja milyen legyen? – kérdezi a pincér.

A vendég megkérdezi az étteremben:

- Mondja kérem, mikor vágták le azt a csirkét?
- Pardon uram, a csirkéhez csak krumpli, saláta vagy kompót jár, de életrajz nem.

Azt kérdezi a pincér a vendégtől:

- Hogy ízlik a sült hús, uram
- Mint szakember megállapíthatom, hogy dicséretre méltó darab.
- Ön szakács?
- Nem, cipész vagyok.

Egy gazdag hölgy megkérdezi plébánosát: – Mit gondol, ha a plébániára hagyom vagyonom felét, biztos, hogy a mennybe jutok?

– Biztosat ígérni nem tudok asszonyom – válaszol az atya –, de szerintem érdemes lenne kipróbálni!

Az istentisztelet vége felé a lelkész megkérdezte nyáját:

- Hányan bocsátottatok meg az ellenetek vétkezőknek?

Mindenki feltartotta a kezét, kivéve egy törékeny idős hölgyet.

- Jones asszony!? Ön elzárkózik attól, hogy megbocsásson ellenségeinek?!

- Nekem nincs egyetlen ellenségem sem - mondta kedvesen mosolyogva az apró hölgy.

- Asszonyom, ez igen szokatlan. Megkérdezhetem, mennyi idős is Ön?

- Kilencvennyolc múltam - felelte az ősz matróna.

- Kedves asszonyom, megkérhetem, hogy jöjjön ki ide a gyülekezet elé, s mesélje el nekünk, miképpen lehetséges, hogy valaki majdnem százéves, és nincs egyetlen ellensége sem!

Az aranyos néni kitotyogott a lelkész mellé, szembefordult a gyülekezettel, és csak ennyit mondott angyali mosollyal: - Túléltem a piszkokat!

Egy újonnan megtért keresztény rendkívüli lelkesedéssel olvasta a Bibliát, míg a buszra várt. Folyton felkiáltott, hogy "Halleluja... Ámen..." Egy ateista ember hallotta őt, odament hozzá és megkérdezte tőle, mit olvas.

- Éppen azt, hogy Isten hogyan választotta ketté a Vörös-tengert, és hogyan vitte keresztül Izrael népét. Ez egy csoda! - felelt a keresztény.

Az ateista elkezdte magyarázni az illetőnek, hogy ne higgyen el mindent, amit a Biblia mond. - Az igazság az, hogy a víz csak kb. 30 cm mély volt, így ez nem is volt csoda.

A fiatal keresztény csalódottan bólintott, majd folytatta az olvasást miközben az ateista büszkén tovább sétált, azt gondolva, hogy ő most megmondta a tutit. Hirtelen a keresztény ismét felkiáltott: "Halleluja!" Ateista visszament hozzá és megkérdezte tőle, hogy most minek örül. A keresztény izgatottan válaszolta: - Ez valóban egy csoda, Isten belefűllasztotta az egész egyiptomi sereget a 30 cm-es vízbe

A rabbi és a plébános egymás mellett vettek telket. A rabbinak van egy szép fekete Mercedes-e a plébánosnak pedig egy öreg, szakadt Trabi. Egyik nap gondolkodik a plébános, hogy milyen jócselekedettel lephetné meg kedves szomszédját... Kitalálja, hogy lemossa a rabbi autóját és úgy is tesz. A rabbi a lakása ablakán kinézve döbbsenten nézi, mit csinál a plébános. Másnap reggel felébred a plébános, kisétál a háza elé és meglepve látja, hogy a rabbi térdel a Trabi mögött és egy fémfűrésszel a kocsi kipufogóját fűrészeli, oda lép hozzá: - Mit csinálsz testvérem a kocsimmal?

- Hát tudod testvér, ha te tegnap megkeresztelhetted az én Mercedesemet, akkor én meg körülmetélem a te kocsidat!

- Bocsánat uram. Rebeka Smith vagyok a CNN-től. Hogy hívják Önt?
- Móric Fischbein, - válaszolta az ember.
- Mióta jár a FALHOZ?
- Körülbelül hatvan éve.
- Hatvan éve!? És miért imádkozik?
- Imádkozom azért, hogy zsidók, keresztények és muzulmánok között béke legyen, hogy szűnjön meg az emberek közötti gyűlölet és ne legyenek háborúk, és imádkozom azért, hogy sehol a világon ne legyen éhínség
- Nos, és mit érez 60 év után?
- Mintha a falnak beszélnék.....

A gyerekek arról tanulnak a vasárnapi iskolában, hogyan teremtett Isten mindent, beleértve az embert is. Jancsit nagyon érdekli a történet, főként az a rész, amelyik arról szól, hogy Évát Ádám bordájából teremtette az Úr. Pár nappal később, egy délelőttön anyukája látja, hogy Jancsi még mindig az ágyban fekszik, látszólag betegen. - Mi a baj, Jancsi?
 - Hát... Fáj az oldalam... Azt hiszem, feleségem lesz.

Gyerekek írták:

Kedves Isten! Ilyennek tervezted a zsiráfot vagy csak véletlenül alakult így?
 (Norma)

Kedves Isten! Ahelyett, hogy hagyod, hogy az emberek meghaljanak, és mindig újakat kelljen csinálni, miért nem tartod meg azokat, akik most vannak?
 (Jane)

Kedves Isten! Te tudsz a dolgokról, mielőtt feltalálják őket?(Charles)

Kedves Isten! Nagypapa azt mondja, hogy Te már akkor is voltál, amikor ő kisfiú volt. Milyen régi vagy?(Jack)

Kedves Isten! Hogyhogy az utóbbi időben nem találtál fel egy új állatot se? Csak a régiek vannak. (Johny)

Kérlek, küldj nekem egy pónilovat. Eddig még sose kértem semmit. Utána-nézhetsz. (Bruce)

Kedves Isten úr! Jobb lenne, ha az emberek nem jönnének szét olyan könnyen. Rajtam három öltés van és kaptam injekciót is.(Janet)

Kedves Isten! Lehet, hogy Káin és Ábel nem ölte volna egymást annyira, ha külön szobájuk lett volna. Nálunk ez működik a bátyámmal.(Larry)

Kedves Isten! Szeretném, ha pont olyan lennék, mint Apu, csak egy kicsit kevesebb szőrrel.(Sam)

Kedves Isten! Néha még akkor is gondolok rád, amikor nem imádkozom.
 (Elliot)

Kedves Isten! Lefogadom, hogy nagyon nehéz neked mindenkit szeretni az egész világon. Mi csak négyen vagyunk a családban, és mégse megy.(Sam)

Kedves Isten! A bátyám elmondta, hogy hogyan születünk. Nem hangzik valami jól. (Marsha)

Kedves Isten! Ha vasárnap figyelsz a templomban, megmutatom az új cipőmet (Mickey)